

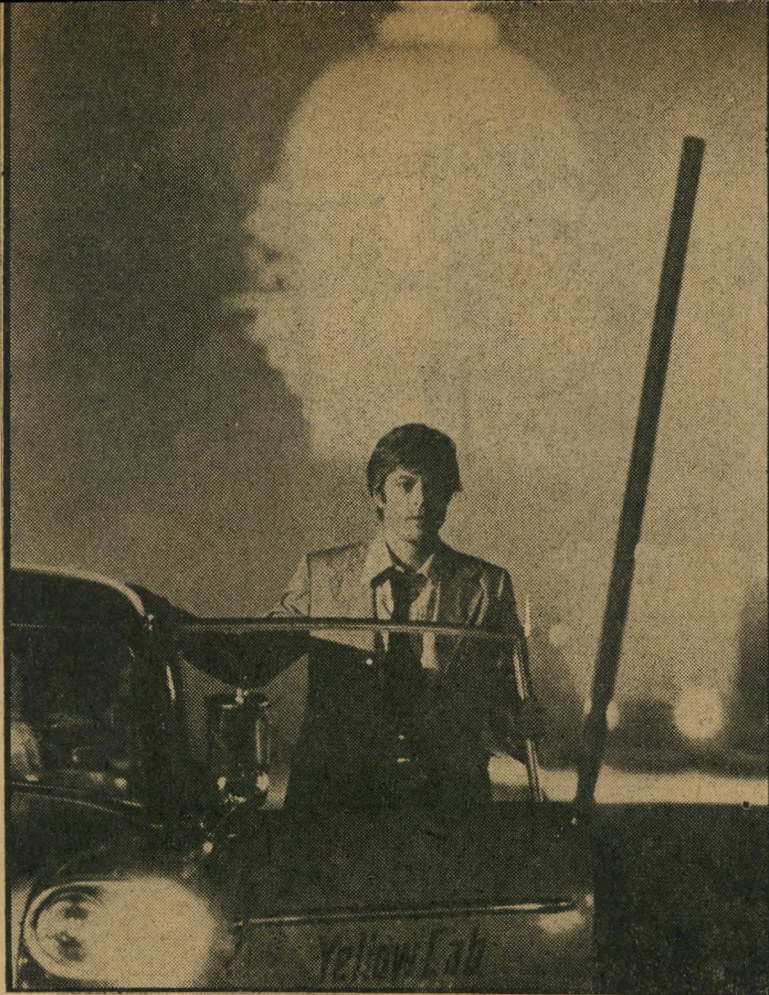
פרשת וודשטיין

המסך הוא דף לבן. בפסקול אין קול ואין צינף. לרגע נדמה כאילו נקרה הסרט, והמקריני לא שם לבו לכך. והרי לא נאה להפקה יקרה ומכובדת כמו כל אנשי הנשיא להתחיל כך.

לפתע מהדהד קול אדיר: משהו שבין מאגנום היוקם מיטען ליד האוזן, לבין הצלפה של שוט-ענקי, ועם הקול, זורקת מכונת-כתיבה את האותיות הראשונות על מסך-הדף הלבן. 17 ביוני 1972. נימת הסרט כולו נקבעת: האותיות של דף-הנייר הן באמת יריות-אקדה וצליפות שוט (שבפסקול הורכבו באמת משני אפקטיים אלה), שלצליפתם מתפוצצת השערורייה הפוליטית המסועפת, המכוערת והצורבת ש' ידע העולם הדמוקרטי במאה ה-20. פרשת וודשטיין. ובמאי בשם אלן פאקולה, שהוא שם בעבר בפאראנויה דוהרת, יכול להירצמד לעובדות של ממש, שהתרחשו והשיפיעו על העולם למרות שהיו הולמות יותר סיפור פוליטיקו-בידוני, ולהוכיח שהפאראנויה, בימינו, אינה מחלה, אלא גישה מעשית והגינות למדידת המציאות.

מה אפשר לחדש על פרשת וודשטיין. שלא נאמר עוד? מדוע לא להניח לאיש האומלל המסתחר בסן-קלמנטה, ואשר שינוי נעקרו כאשר אולץ להתפטר? האם לא ידעו האנשים שהפיקו סרט זה שאין בעולם דבר המתיישן יותר מן החדשות של אתמול?

בעקבות החדשות האתמוז. מור, אבל דווקא סיסמה עיתונאית זו, הנמחה את עיזב דפיה-חדשות של כל היומר נים המכבדים את עצמם בעולם, מופרחת כאן, בסרט זה — שהוא בעצם סרט על העיתונות, ועל דרכי-הפעולה של אחד

שחקן רוברט רדפורד ב"כל אנשי הנשיא" בעיקבות "גרון עמוק" לאור גבעת הקאפיטול

את קארל ברנשטיין, ותשובתו של הופמן היתה פשוטה: "מדוע התמהמהת כל-כך?" אכן, מסתבר שהופמן עצמו, אשר שמע על סיפורם של וודוורד וברנשטיין מפי אחיו הכלכלן, רצה לקנות גם הוא את זכויות ההסרטה, אולם כשהסתבר לו ש' רדפורד הקדים אותו, העדיף לעמוד מן הצד ולהמתין עד שהתצעה תבוא אליו. המימסר רוצה מנהיגיו. בינתיים נמצא גם במאי, אלן פאקולה, מפיס סרטים במשך שנים רבות, אשר יום בהיר אחד החליט להפוך לבמאי, הכיר את ר' רדפורד משכבר הימים. עוד בתקופה שרד' פורד עדיין לא היה גערי-הוהב של תור לימוד, אלא כוכבן ששימש עור-כנגד לנאטאלי ווד בבחון דייוי קלובר שהפיק פאקולה. רדפורד לא היה מאושר מאותו סרט, שהפך את דמותו, שהיתה בשעת ההסרטה בעלת נטיות הומוסקסואליות, להומוסקסור אל מושלם לאחר העריכה. מאידך, ברור היה לו בהחלט שסרט כמו המעקב, שאור' תו עשה פאקולה לפני כשנתיים עם וארן ביטי, הוא התרגיל המוקדם המושלם לכל אנשי הנשיא: מסע לתוך עולם של שיג' עון-הרדיפה, שבו החשד כי המימסר ר' צח את מנהיגיו נראה בתחילה כהמצאה זדונית, ולבסוף כמציאות שאיש אינו יכול לשנותה, וכל המתקומם נגד סידרם של הדברים סופו למות.

כששלושה משוגעים-לדיוק כמו רדפורד, הופמן ופאקולה, נאספים בכפיפה אחת — ההמשך ברור. שלושתם ירדו על מערכת וושינגטון פוטט, ובמשך שלושה חודשים לא הניחו לה, כשלכל אחד מהם מטרה עצמה.

מכור לעבודה שזו. רדפורד והופמן החלו מופיעים שם מדי בוקר בשעה תשע, כאילו היו שוליות-עיתונאים מן המניין, לומדים את האווירה, את המקצוע, נצמד די, כל אחד מהם, לדמויות שהם עומדים לגלם. כשפגשתי לראשונה את וודוורד, סיפר לאחר-מכן רדפורד, במאמר-ענק ש' הופיע בעיתון-הפופ האמריקאי רולינג

שחקנים דאסטין הופמן ורוברט רדפורד כתבת-חוקר מצויינת

עיתונאים קארל ברנשטיין ובווב וודוורד משמ'צים חסרי-ביס

טון על הפקת הסרט. "גדהמתי מן המיי זוג של הנימוס וחוסר-הסבלנות שבו, לכי אורה, נדמה שהחינוך הטוב שקיבל בבית מאלץ אותו להתייחס בדרך-ארץ לזולת. מצד שני, זה נראה כהצגה, שנועדה להס' תיר את העובדה שמעייגיו במקום אחר, וודוורד, לדעתי, מכור לעבודה שלו, נד' חף קדימה לא רק בשל הצורך לעבוד, אלא גם בשל סקרנות בלתי-נדלית. הוא מדבר אתך, ועיניו תרות אחר מה שמקיף אותו בחדר, כשהמוח רושם מיידית את כל הפרטים. הוא עושה רושם של איש הנע בכבודות, אבל האמת היא שוריותו גדולה עד-כדי הטעיית הסובבים אותו."

בעיקבות איזי סטון. אם וודוורד היה טירון כשהחל לחפור בתוך סבן ווטרגייט, הרי קארל ברנשטיין היה כבר בעל ניסיון רב. למרות שהם בני אותו הגיל, ברנשטיין עבד אז כבר למעלה מ' תריסר שנים בעיתונות, כמה מהן כעורך יחידי של איזי סטון, אותו עיתונאי יהודי אגדי שמאו מצא עצמו מתוסר עבודת בתקופת מק-קארתי, בשל דיעותיו הפור' ליטיות, הוציא במשך 20 שנה בעצמו (המשך בעמוד 52)

עם נושא כה חשוב וכאוב. ראשית, מי יביים? רדפורד פנה לאי' ליה קאזאן, והלה השיב שהוא עסוק. הוא אולם אל ג'ון (קאובי של חצות) שלזינגר, אולם במאי בריטי זה טען כי "רק אמ' ריקאי יוכל לעשות זאת". אפילו קוסטה גאוראס הובא בחשבון בשלב מסויים. בר' נומן חיפשו גם שחקן שיעמוד לצידו של רדפורד, אשר ברור היה למן ההתחלה, כי יגלם את בוב וודוורד, הטירון (היה תישעה חודשים בלבד במערכת העיתון, כאשר הביא את הרמזים הראשונים לפי' צון הפרשה), שהרקע האנגלו-פרוסטטנטי הבורגני שלו (הוא כמעט היה לפרקליט, כמו אביה, שהתאכזב מרה כאשר הבן הלך להיות עיתונאי) הלם להפליא את הדימוי של רדפורד עצמו בסרטים: ריצ'ארד בני' ג'מין, רוברט דה-נירו, אלן ארקין, אל' פאציגו, בקיצור, כימעט כל שחקן ידוע, במיסגרת הגיל הסביר ובעל הופעה חי' צונית הולמת (גובה ממוצע, גוונים כהים) הובא בחשבון לתפקיד זה. עד שיום אחד הגיע רדפורד לאולם שבו הכין דאסטין הופמן, ובמאי, הצגה בשם על פניו כל העיר. רדפורד שאל אותו אם יסכים לגלם

מושחת. רדפורד, שנלחם בעצמו בפועל באותה מיפלצת רבת-ראשים, של מער' כתישהילטון האמריקאית, בנושאים כמו זיהום האוויר והטבע, ואשר רתם עצמו בעבר למסע-הבחירות של ראמוני קלארק (מועמד דמוקרטי ליברלי שהעז לתקוף את מילחמת ויאט'גם לפני זמנה), ידוע כבעל תודעה פוליטית מפתיעה, הנוגדת במידה רבה את דמותו ההוליוודית הזר' הרת. בגלל תודעה זו הוא השתתף בהי' פקת המועמד, סרט על השחתת מידותיו של פוליטיקאי אמריקאי שלא הוצג מעור' לם בארץ, והופיע בשלושת ימי הקונדור שתקף בפירוש את פולחן הביטחון. אולם מעולם לא הצליח כמו במילחמתו העקי' שנית במשך שלוש השנים האחרונות, שהובילה אל כל אנשי הנשיא. רק אמריקאי יכול. כשנודעה ברבים כוונתו להפוך את פרשת ווטרגייט לסרט, הורמו גבות רבות, בתמיחה מהולה בבז' מה לנער ההוליוודי היפהפה הזה ולקד' רה הקודחת של וושגינטון, שאלו בחוף המערבי, שעה שבחוף המזרחי הביעו הכל מי בתוקפנות ומי ברמיוה — ספק, אם תעשיית הסרטים תהיה מסוגלת להתמודד

היומנים המפורסמים והמכובדים בעולם, הושינגטון פוטט. החדשות האתמוז, כשהן מונחות על מסך-הקולנוע היום, מקבלות ממדים של סיפור-מתח, של אזהרה פור' ליטית, ושל לקח שאסור כי יישכה. ועל זאת יש להודות לשחקן רוברט רדפורד, שרף אחרי בוב וודוורד וקארל ברנשטיין (שני העיתונאים של הוושגינג' טון פוטט, שפוצצו את פרשת ווטרגייט), עוד לפני שלוש שנים, כשהשניים נחשבו מצורעים-למחצה ומשמצים חסרי-ביס, ולא הנית לאיש להסיתו מהמטרה. כשהצ' ליה רדפורד להתקשר עם השניים, באותם שלבים מוקדמים (ברנשטיין לא השיב ל' הודעות שהשאיר, וודוורד השיב, אבל טען תחילה שהוא עסוק מכדי לקיים פגי' ש), הם הציעו לכתוב עבור דיוקנים של כמה מן האנשים שנלכדו בקשר ישר' עם פרשת הריציה למישרי המפלגה הדמוקרטית. אולם רדפורד התעקש. הוא לא רצה סיפורים אישיים, מה שעניין אותו, למן ההתחלה, היה הדרך שבה נחשפה הפרשה. חשיפת הדרכים הפתוחות בפני דמוקר' טיה כדי להגן על עצמה מפני מימשל